

În anii Războiului rece, când Europa era împărțită în două blocuri politico-militare, se dezvoltase în SUA o „specie” de analist foarte căutată, așa-numitul *kremlinolog*. Capabil să citească atent fiecare frază dintr-un discurs oficial al liderilor sovietici, să pătrundă, sagace, multiplele sensuri ale vreunei fraze strecurate cu intenție într-un articolăș oarecare în organul oficial de presă al Partidului Comunist – „Pravda” – ori să afle ascunsele (de ochii publicului) boli ale puterilor zilei, cocotați pe Mausoleul lui Lenin, urmându-le chipurile televizate sau mișcărilor anchilozate de pachiderme ținute în viață doar de inteligența unor medici renumiți, acesta s-a trezit, după 1991 mai ales, fără obiectul muncii. Noua Rusie părea să fie preocupată mai mult de ea însăși, silită să facă față nenumăratelor dificultăți politice, dar mai ales economice, generate de tranziția de la un regim totalitar la unul pretins democratic, dar și de încercările de a păstra ceea ce se mai putea din „imperiu” de odinioară, așa încât „kremlinologii” au fost nevoiți să se adapteze sau să se reprofileze, găsindu-și noi preocupări și indeletniciri.

„Domnia” lui Putin i-a adus însă din nou pe val. Misterios, cu un zâmbet studiat în colțul gurii, vorbind cu măsură, dar hotărât și atunci când trebuie, așa cum stă bine unui agent pregătit la dura școală a serviciilor

„Europele” din Europa

Maior dr. Florin
ȘPERLEA
fisperlea@yahoo.com

secrete sovietice, acesta a reușit, în cei opt ani de guvernare, să redeva speranțele pierdute ale „kremlinologilor” de altădată, lăsându-i să răsuflă ușurați și pe cei care se pregătiseră cu sârg pentru o astfel de meserie aparte, dar nu apucaseră să o profeseze pe îndelete după 1991. Se pare că este iar nevoie de ei, în condițiile în care „descifrarea” Rusiei pe care Putin o lasă moștenire urmașului său la Kremlin necesită în continuare abilități speciale pentru a desprinde sensul probabil al evoluțiilor politico-economice și militare ale colosului întins pe două continente.

Ei încep să dea semne de revigorare și în spațiul universitar american, unde orice discuție despre Europa răsăriteană, de pildă, se reduce, inevitabil, la Rusia și, eventual, la Ucraina. Celelalte țări par să nu existe, ca într-o *terra incognita*. Din cinci conferințe, de pildă, organizate în centrele de cercetare ale Universității Stanford care au în atenție Europa de Est și Eurasia, patru sunt despre Rusia. O singură conferință a unui oficial european, de când mă aflu aici, a vizat precis problema admiterii României și Bulgariei în Uniunea Europeană și învățămintele desprinse din această ultimă extindere.

Pentru americanul obișnuit, Europa, „la pachet”, este ceva destul de puțin inteligibil. Poate un amalgam de țări, din care reușește să identifice, cu oarecare precizie, doar câteva mai importante. Un american de rând va pune cu mai multă ușurință degetul pe hartă pentru a indica locul unde se află Irak sau Afganistan, decât România sau Bulgaria, de pildă.

Presa americană, consacrat „egocentrică”, este destul de săracă în informații referitoare la Uniunea Europeană, poate și pentru faptul că UE nu reușește încă să vorbească, mai ales în problemele delicate ivite în propria „curte” (ca să nu mă refer decât la cazul Kosovo!), pe o singură voce.

Dar încurajatoare, într-o anumită măsură, pentru receptarea noii noastre identități europene, obținută după 1 ianuarie 2007, mi s-a părut a fi reacția unui masterand din Universitatea Stanford, după ce i-am mărturisit că sunt din România: „A, acum sunteți în Uniunea Europeană!” Este, vă asigur, primul întâlnit care nu-mi spune, în replică, nici despre Dracula, nici despre Nadia sau Hagi...

Linia de miră

La 14 mai a.c., statul Israel va sărbători șase decenii de existență. Pentru cine nu a pășit niciodată la Tel Aviv, enunțul de mai sus duce automat la sintagme ilustrate cu imagini arhicunoscute: conflictul israeliano-arab, atentate comise de sinucigași, tineri palestinieni atacând cu pietre forțele de ordine, Intifada ș.a.m.d.

Realitatea este că, la ei acasă, israelienii au reușit să implementeze varianta mignonă a Americii. Cu o valorificare până la detaliu a oricărei mărturii istorice despre un pământ râvnit, disputat, ocupat, (re)eliberat de etnii diverse, cu credințe aparent opuse, ce și-au recunoscut complementaritatea abia în arealul Ierusalimului. Un oraș unde orice turist de bună-credință simte energia pozitivă cu care se încarcă, înainte de a intra în locașurile religioase. Acestea constituind principala atracție pentru cei veniți în pelerinaj sau pentru recreere, de pe toate continentele.

O privire mai atentă la fluxul cotidian, tipic zilelor de lucru, pe arterele de circulație din capitala israeliană reține omniprezența uniformelor celor ce își servesc țara, fiind înrolați în Tsaah – armata națională. Semn că, de facto, societatea trăiește încă sub psihoza unui conflict neîncheiat, într-un stat ce are drept cel mai sigur vecin doar Marea Mediterană.

La Ministerul Apărării, programul începe la ora 9.00. Până atunci afluiască tineri în uniforme ce nu trebuie călțate, fiind dintr-un material ales pragmatic și cu gust. Cei mai mulți au obiceiul de a purta pe un umăr rucsacul cu lucruri personale, iar în mână dreaptă arhicunoscutul container metalic cu cafea. Nici nu ai crede, după gesturile amicale, de salut, că sunt integrați într-un organism militar aflat în permanență pe pîcior de război.

Dar ceea ce nu se vede, se simte. Activitățile se derulează cu o exactitate

matematică. Între două acțiuni, ochii mai poșosesc pe ecranul televizorului. Iar în autoturism se ascultă cel mai popular post de radio – evident, cel militar. Acesta confirmă sau infirmă siguranța circulației într-o localitate sau alta.

Mai există o meticulozitate profesională izvorâtă din conștiința că orice amănunt omis poate periclita nu doar succesul unei misiuni de rutină, ci mai ales viața unor camarazi. Se comunică mult pe telefonul mobil. Dar în termeni lapidari: Unde s-a întâmplat?.. Câți s-au adunat în Gaza?.. Doar

Colonel dr. Ion PETRESCU
ionpetrescu@yahoo.com

vorbitorii de limbă română, aceștia fiind urmașii celor ce au ales să trăiască în Țara Sfântă în anii prigoanei naziste sau, ulterior, când dorința de a fi liberi, într-un stat propriu, i-a decis să ia drumul spre Ierusalim.

În Tsaah, patriotismul nu este demodat. Doar focalizat pe valoarea reală a fiecărui cetățean purtător de uniformă militară. Ca om concret. Cu abilități profesionale recunoscute. Atâtea câte sunt.

Iar disciplina este o stare de spirit liber asumată. Poate și pentru că fiecare privește pe semenul său conștient că imprevizibilul l-ar putea transforma pe acesta într-o dureroasă amintire.

Când se va instaura cu adevărat pacea, probabil că opțiunea de profesionalizare integrală a armatei israeliene va fi luată în discuție. Deocamdată, prezența celor ce îndeplinesc serviciul militar obligatoriu conferă o notă de vigoare, optimism și asumare a unei stări de încredere pe care conaționalii o prețuiesc ca atare.

După șase decenii, Israelul tânjește totuși să scape de spirala succeselor confruntări armate. Un obiectiv ce pare a fi, pe moment, destul de greu de realizat. Mai ales când războiul se continuă azi prin... bombardamentul asigurat de mass-media. Un mod eficient de a menține diferențele majore între mentalitățile comunităților ce ar putea cultiva, mai cu succes, măslinul păcii. O tempora...

ÎN TSAHAL, PATRIOTISMUL NU ESTE DEMODAT

patru s-au intoxicat cu fumul produs de lovitura aruncătorului de grenadă?.. Ce spun medicii?.. Aștept date noi. Și informațiile vin, în situații de criză, din minut în minut.

Impresionează această asumare colectivă a imprevizibilului – la nivel național. Nici urmă de teamă pe chipurile militarilor israelieni. Doar o vizibilă determinare de a acționa fără ezitare la primirea ordinului. Și aici este vorba, în egală măsură, de femei și bărbați veniți din toate comunitățile evreiești existente pe mapamond, care sprijină continuitatea serviciului militar obligatoriu – singura șansă de a asigura efectivele necesare unei armate menite să apere un teritoriu practic înconjurat de amenințări diverse.

Așa că, în același pluton pot fi cetățeni israelieni, americani, francezi, elvețieni – toți de origine ebraică. Nu lipsesc nici

Dreptul la zâmbet

Vă recomandăm:

● LA TVR 1

Vineri, 9 mai a.c., la ora 12.45, puteți urmări filmul „Dăruind vei dobândi”, o producție a Trustului de Presă al Ministerului Apărării.

Scenariul: Andrei Leonte
Regia: Octavian Brânzei
Imaginea: George Motoacă
Editare: MMP Ștefan Bratosin

● LA RADIO ROMÂNIA ACTUALITĂȚI

Sâmbătă, 10 mai a.c., la ora 10.00, în cadrul emisiunii „Ora armatei”, invitat va fi generalul-locotenent dr. Florian PINTĂ.

Directorul Trustului de Presă al Ministerului Apărării: colonel dr. Ion PETRESCU

Observatorul militar

ADRESA REDACȚIEI:

București, Bulevardul Unirii nr. 57, bloc E4,
sector 3, O.P. 4, C.P. 4-159, Cod 741382.
Tel./fax 327.52.91, tel./fax 327.52.61

● Redactor-șef: colonel Francisco Stoica, tel. 327.24.40
● Redactor-șef adjunct: maior Gheorghe Vișan, tel. 327.52.90
● Secretar de redacție: căpitan Viorel Amzărescu, tel. 322.67.92
REDACTORI: ● căpitan Dan Scutaru ● locotenent Constantin Pișteș ● Irina-Mihaela Nedelcu ● ing. Mihail Ricinschi ● Bogdan Oproiu ● Marilena Georgescu ● Cecilia Sfetcu.

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ:
Florin Bărbulescu, Corneliu Popa, Roxana Matei, Maria-Ioana Gal.
CORECTURĂ: Valeria Ionescu, Oprina Melciou, Elena Potoroacă.
PROCESARE TEXTE: Doina Mocanu, Petruța Rusu.
FOTOREPORTAJ: Eugen Mihai, Petrică Mihalache, Cătălin Ovreiu.
DIFUZARE: Rodica Dinca.
Săptămânalul nostru este la poziția 2011 în Catalogul RODIPET.
Taxe postale – achitate conform aprobării D.G.P.T.C
nr. 137/8598-1980.

ABONAMENTE la tel.: 021.327.52.60 int. 160
Cont: RO56TREZ70320360150XXXXX

Închiderea ediției
– luni, ora 10.00

ISSN1223-3641.
00396. C. 710/2008

© Reproducerea integrală sau parțială a textelor și fotografiilor se poate face doar cu indicarea sursei.
Tiparul executat
la S.C. R-WEP S.C.S.

www.presamil.ro
tpa@presamil.ro